



# Đãi Đường

DƯƠNG CHI LAN

Tôi là một bà già quê dốt đặc cán mai, nửa chữ bẻ đôi mà hỏi tui còn hông biết, làm sao mà nói được tiếng Mỹ. Những người quen biết, ai gặp tui cũng hỏi thăm sao tui hay quá vậy. Thật ra, chuyện tui “tự nhiên” được chữa khỏi con mắt bị hỏng, lãnh tiền trợ cấp và được ở nhà housing thiết hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của tui và tất cả những người quen biết với tui.

Tui qua Mỹ theo làn sóng vượt biên, cũng nhờ gia đình tui là nghề đánh cá, một chiếc tàu vượt biên lớn sợ “bể” đã cho tui đi “chùa” nghĩa là không phải đóng “cây”. Thuyền tui đi lại gặp may nên chẳng gặp một thằng cướp biển nào, khi đến đảo lại được “bốc” vô Mỹ rất nhanh. Thế là tui được ở một đất nước mà mọi người đều mơ ước. Tui nghe nói nhiều người có tiền mà đi hoài không được, nhiều khi còn bị bắt giam cả mấy năm, ở tù phải lao động cực khổ không thua mấy ông sĩ quan học tập cải tạo.

Một hôm, cũng như mọi ngày, tui đi bộ để vừa chiêm ngưỡng những nhà cửa sang trọng với những bãi cỏ xanh và đủ loại hoa đẹp rực rỡ như cảnh tiên. Đang đi bỗng mắc đá không chịu được, sấn thấy chân cầu có vẻ kín đáo,

tui bèn bước vội đến đó, nhìn trước nhìn sau thấy coi bộ hông có ai dòm, chỉ có xe hơi chạy nườm nượp, yên chí lớn, ai mà thèm dòm đít bà già. Tui thì đã quen làm như vậy khi ở Việt Nam rồi mà.

Tui ung dung ngồi chồm hồm xuống, khoai khoái dễ chịu vô cùng. Tui vừa đứng lên thì xe cảnh sát ở đâu bất ngờ trờ tới, thẳng nghe một cái réec, người cảnh sát ra dấu biểu tui để hai tay lên xe, tui vừa để lên thì nó lấy hai tay tui bẻ quặt ra đằng sau, tui nghe một tiếng “cắc” rồi cảm thấy hai cổ tay lạnh ngắt, thì ra tui đang bị còng tay.

Tui sợ điếng người nhưng đành chịu vì có biết tiếng Mỹ nào đâu mà nói với chẳng nói. Mấy ông diu tôi vô xe, thật ra mấy ông vừa diu vừa đẩy thì đúng hơn vì tui thấy sợ quá, không muốn vô xe cảnh sát chút nào.

Mấy ông cảnh sát đưa tui tới một chỗ gì mà thấy rùng rợn lắm, chỗ nào cũng có máy móc thấy ngộp, muốn xỉu. Một ông đi đầu một hồi rồi trở lại với một ông khác, nhìn thấy ông này tui càng sợ hơn vì ông mặc cái áo choàng màu xanh và lại còn đeo mặt nạ màu xanh, không biết họ sẽ làm gì tui đây! Tự nhiên tui nổi gai ốc khắp người.

Ông mới tới ra dấu biểu tôi nằm vô giữa máy rồi ấn hết nút này đến nút khác, một hồi cái đầu tui bị kẹp chặt, tui cố cựa quay mà hông ăn thua gì. Tui nhắm mắt lại thật chặt, bụng nghĩ là chắc tui nó cho tui lên máy chém, tui niệm Chúa niệm Phật lung tung. Biết vậy thà ở Việt Nam cho sướng hơn, muốn đá đầu cũng được, cùng lắm thì bị chọc què chứ làm gì mà tới phải lên máy chém! Nhớ lại hồi còn ở Việt Nam, mỗi lần đi xe đò, lâu lâu xe đậu lại là mấy ông mấy bà mạnh ai nẩy đá, mấy ông thì cứ đứng đá đại lè đường, còn mấy bà thì kiếm lùm cây chứ làm gì có “rét rum” như ở bên này.

Tui tưởng mình đã chết, chợt nghe hai bên đầu được nói rộng dần, rồi có người lay tôi dậy. Thì ra tui vẫn còn sống! Để chắc ăn, tui lắc thử cái đầu và sờ vào cổ không thấy máu me gì cả. Hú hồn!

Rồi có một người Việt Nam đến, ông ta tự giới thiệu là thông dịch, họ đưa nhau hỏi tại sao tui có sẹo trên mặt phía trên con mắt bên phải, họ nói trong óc của tui có dấu vết tổn thương nặng. Hèn chi tui nhưc đầu hoài. Họ hỏi tui nhiều câu lắm. Tui giải thích là do bị VC đánh bằng báng súng trong lúc họ đuổi tui đi kinh tế mới mà tui hông chịu, tui cho họ biết con mắt phải của tui bị hư là do lần bị đánh đó.

Kết quả gởi về tận nhà cho biết tui bị thần kinh và bị mù một mắt. Họ còn gởi cho tui nhiều giấy tờ khác nữa. Nhờ những giấy tờ này mà sau này tui được hưởng đủ thứ giúp đỡ: được Mỹ chữa khỏi con mắt bị hư, được cấp thuốc uống không mất tiền, rồi lại còn được ở nhà housing đến bây giờ, mỗi tháng tui còn được lãnh một món tiền nho nhỏ, tui xài tiện tặn, lâu lâu gởi về chút đỉnh cho bà con, hàng xóm.

Nếu tui còn ở Việt Nam thì giờ này vẫn còn ngày hai bữa ăn cơm với rau muống luộc chấm

nước mắm, một giỏ cá nục phải chia ra ăn cho đủ hai ngày. Con mắt của tui làm gì mà có tiền chữa, mà có tiền chưa chắc đã chữa được. Cái đầu của tui bây giờ không còn bị giựt giựt như trước khi được Mỹ mổ. Thiệt không uổng công tui vượt biên đi Mỹ chút nào.

Nhưng xin bà con đừng bắt chước tui mà đá ngoài đường à nghen! May mà họ tưởng tui điên. Người không điên làm sao dám làm chuyện đó ở xứ văn minh lịch sự này! Tui nghe người ta nói tội đá bây bị phạt rất nặng mà còn bị ghi vào lý lịch suốt đời.

Nước Mỹ có nhà vệ sinh sạch và tiện nghi lắm, bởi vậy nên nó được đặt tên là “Rest room” là “nhà để nghỉ” đó mà. Nghe nói đi xa vài chục dặm là có một “rest area” để khách du lịch đi vệ sinh và nghỉ ngơi thoải mái, không những thế còn có những bàn ghế bằng đá, có thùng đựng rác khắp nơi và nhất là có phong cảnh rất hữu tình. Vậy thì đá bây bị phạt nặng cũng phải.

Tui cũng muốn nói thêm điều này, vì đây là điều tui rất khoái: người nào đến xứ Mỹ cũng biến thành người lịch sự, đi đâu làm gì cũng “get line” chớ không có thói quen chen lấn như ở nước mình nên bà con cứ yên tâm. Tui bây giờ cũng lịch sự lắm.

Mỗi lần kể chuyện này, tui chỉ muốn đi tìm lại hai ông cảnh sát Mỹ để nói lời cảm ơn đã công tay tui lúc đó, nếu không thì làm gì tui có ngày nay./.

**DƯƠNG CHI LAN**